

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **M. R.**, narozen X,
státní příslušník Republiky Uzbekistán,
bytem X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2021, č. j. CPR-34654-2/ČJ-2020-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a vyjádření k žalobě

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2020, č. j. KRPS-58700-26/ČJ-2020-010027 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 2 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

2. Žalobce v žalobě namítl, že správní orgány nezohlednily skutečnost, že žalobce na území České republiky nelegálně pobýval a pracoval v zoufalé životní situaci, neboť musel prací vyživovat širokou rodinu v zemi původu. Žalovaná nepřihlédla ani k dosavadní bezúhonnosti žalobce, jeho doznání a spolupráci se správními orgány. Žalobce si uvědomuje protiprávnost svého jednání, poučil se a má za to, že zákaz vstupu na dobu 2 let je nepřiměřeně tvrdý, čímž porušuje § 174a zákona o pobytu cizinců. Tento postih nebyl dostatečně zdůvodněn, napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se k důvodům rozhodnutí, včetně otázky přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců, podrobně zabývalo. Délka zákazu vstupu byla uložena v zákonném rozpětí a od vyhoštění nelze upustit. Vyjádřila přesvědčení, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, a navrhla zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
5. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím strany vyslovily souhlas – žalovaná výslovně a žalobce implicitně postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 2. 3. 2020 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky (dále jen „PČR“) na stavbě panelového domu v Mladé Boleslavi, kde prováděl stavební práce na lešení. Prokázal se biometrickým cestovním dokladem bez vylepeného platného víza a nepředložil ani povolení k zaměstnání nebo živnostenský list. Vzniklo tedy důvodné podezření, že žalobce na území ČR pobývá bez oprávnění k pobytu a je zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Téhož dne proto správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním vyhoštění.
8. Při svém výsledku před správním orgánem I. stupně žalobce dne 2. 3. 2021 za přítomnosti tlumočníka uvedl, že jeho celá rodina (manželka se třemi dětmi, z nichž jedno je nezletilé) žije v Uzbekistánu. Do Schengenského prostoru vstoupil v březnu 2015 do Polska, následující den odcestoval do ČR za prací a od té doby zde pobývá a příležitostně pracuje. Žádné povolení k tomu nemá. Uvedl, že je zdravý, v ČR nemá žádné příbuzné ani závazky či kulturně-společenské vazby, jeho návratu do vlasti nic nebrání a nebezpečí mu tam nehrozí. Vrátit se do Uzbekistánu však nechce a nemá pro to ani dostatek prostředků. Vyhoštění by bylo zásahem do jeho života, neboť je jediný pracující a živí celou rodinu a dětem platí školu.
9. Dne 19. 8. 2020 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, dle kterého je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.

10. Dne 22. 9. 2020 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci udělil správní vyhoštění na dobu 2 let. Uvedl v něm, že kontrolou biometrického cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce vstoupil 18. 3. 2015 do Schengenského prostoru a dosud z něj nevycestoval. Přitom byl držitel pouze polského víza s platností do 18. 1. 2016. Jeho pobyt na území ČR byl tedy po tomto datu neoprávněný, čímž žalobce naplnil ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Současně zde žalobce byl zaměstnán bez povolení, které je pro výkon zaměstnání potřeba, čímž naplnil také ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně s poukazem na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců přihlédl k délce neoprávněného pobytu (od 19. 1. 2016) a skutečnosti, že zda žalobce minimálně dne 2. 3. 2020 neoprávněně pracoval. Vzhledem k absenci společenských a kulturních vazeb či rodinných vztahů na území ČR dospěl k závěru, že vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce a neexistuje nepřekonatelná překážka vycestování. Žalobcem uváděné ekonomické důvody (nutnost uživit rodinu) přitom nejsou důvodem k tomu, aby žalobce porušoval české zákony. Žalobce zde po dobu 4 let pracoval, což svědčí jednak o tom, že je schopen se o sebe postarat, a jednak o tom, že má určitý finanční základ nutný k přesídlení. Správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že jde o první porušení právních předpisů, k odhalení protiprávního pobytu ale došlo ze strany policejních orgánů. Dobu zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (dále jen „území EU“) správní orgán I. stupně z výše uvedených důvodů považoval za přiměřenou (i v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se nedopouštějí protispoločenského jednání, přičemž za dodržování právních předpisů je plně odpovědný sám žalobce) a překážky vycestování žalobce do Uzbekistánu neshledal. Přestože bylo možné zákaz vstupu na území EU uložit až na 5 let, zohlednil správní orgán I. stupně, že s ním žalobce spolupracoval, a uložil dobu vyhoštění blíže ke spodní hranici jejího možného rozpětí.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání obsahující argumenty takřka totožné s těmi, které uplatnil později v žalobě.
12. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně v tom, že byla naplněny skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců a vydání rozhodnutí o vyhoštění je přiměřené vzhledem k porušení právních povinností žalobce. Přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců byla posouzena s ohledem na věk, zdravotní stav, povahu a pevnost vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR a intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobce občanem. Ani v odvolání žalobce neuvedl nové skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch. K námitce, že je možné na žalobce působit mírnějším způsobem, žalovaná uvedla, že zákaz vstupu byl uložen v zákonném rozpětí, přičemž správní orgán I. stupně srozumitelně vyložil, z jakých důvodů zvolil právě dobu dvou let. Žalovaná odkázala na str. 9-10 prvostupňového rozhodnutí, ve kterém správní orgán I. stupně přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Správní orgán I. stupně dle žalované vzal do úvahy rozhodující okolnosti, kterými jsou závažnost protiprávního jednání (nelegální pobyt a nelegální práce) a doba jeho trvání. Stanovená doba zákazu vstupu na území EU v délce 2 let dle žalované není nepřiměřená, a to ani podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce je zdravý, jeho rodina žije v Uzbekistánu, má se kam vrátit. Sám uvádí, že v ČR nemá žádné vazby. K údajné zoufalé životní situaci (finanční krizi) žalobce žalovaná uvedla, že nelegální práci dal žalobce jasně najevo, co si o právním pořádku ČR myslí. Pokud zde chtěl pracovat, mohl a měl požádat o příslušný

druh oprávnění. Špatná ekonomická situace v Uzbekistánu dopadá na všechny tamější občany a není důvodem pro mírnější řešení. Zákaz vstupu na území EU je navíc jen časově omezený. Závěrem žalovaná uvedla, že přijaté opatření se nevymyká obdobným případům.

Posouzení žalobních bodů

13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU, a zařadí ho do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Podle odst. 1 písm. c) bodu 1 téhož ustanovení tak učiní až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
14. Soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěr žalované o naplnění výše uvedených skutkových podstat. Soud proto tento závěr nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí z něho vycházel.
15. Soud dále uvádí, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Napadené rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím argumentačně jeden celek a lze z něj zcela jasně seznat, jakými úvahami se správní orgány při svém rozhodování řídily (viz výše body 10 a 12 tohoto rozsudku). Ačkoliv napadené rozhodnutí v určitých místech toliko odkazuje na argumentaci správního orgánu I. stupně, nejde o vadu. Žalobce nemá právo, aby se mu v odvolacím řízení (a ostatně ani v řízení před soudem) dostalo jiného či „lepšího“ odůvodnění, než se mu dostalo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná měla povinnost odvolací námitky žalobce posoudit a uvést, proč je považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, třeba i s poukazem na správné argumenty prvostupňového rozhodnutí. Žalobce neuvedl konkrétní námitky, na základě kterých by soud mohl dojít k závěru, že by této své povinnosti žalovaná nedostála (argumenty pak soud nemůže za žalobce domýšlet, neboť by se z pozice nezávislého arbitra posunul do role žalobcova advokáta).
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle odst. 3 téhož ustanovení však přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
17. Žalobcem odkazovaný § 174a může být aktivován ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Tato ustanovení se uplatní především na samotné udělení vyhoštění: shledá-li

správní orgán nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, rozhodnutí o vyhoštění vůbec nevydává.

18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán není povinen výslovně vyjmenovat a hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a, ale pouze ta, jež jsou pro posuzovanou věc relevantní (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, nebo ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, bod 17). Soud konstatuje, že vzhledem k výpovědi žalobce před správním orgánem I. stupně, ve které v podstatě sdělil, že v ČR žádné vazby nemá, jeho zdravotní stav je dobrý, celá jeho rodina je mimo území EU, návratu do Uzbekistánu kromě absence vůle a finančních prostředků na straně žalobce nic nebrání, relevantní kritéria v dané věci v podstatě nefigurují. Přesto se otázkou přiměřenosti správní orgány obou stupňů zabývaly (viz zejm. str. 6 napadeného rozhodnutí a str. 9-10 prvostupňového rozhodnutí). Soud má ve shodě se žalovaným za to, že vyhoštění jako takové není nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce.
19. Stěžetí otázkou tedy zůstává, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46). Podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, uvedených v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS, však současně platí, že „*absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.*“ Součástí soudního přezkumu správního uvážení tedy je skutečnost, zda řešení zvolené správními orgány je v souladu se zákonem, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a zda odpovídá spisovému materiálu a také zda správní orgány přijaté řešení dostatečně odůvodnily.
20. Soud má tak za to, že správní orgány z mezí správního uvážení stanovených zákonem nevykročily, pohybovaly se v jejich rámci a volbu přijatého řešení řádně odůvodnily, přičemž vycházely z řádně zjištěných a relevantních skutečností.
21. Jak již soud uvedl výše, napadené rozhodnutí, samo či případně ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, dostatečným způsobem odůvodňuje volbu délky zákazu vstupu na území EU (viz body 10, 12 a 15 tohoto rozsudku). Za stěžejní žalovaná označila délku protiprávního pobytu žalobce (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí), přičemž správní orgány zohlednily i přitěžující a polehčující okolnosti (zejm. str. 10-11 prvostupňového rozhodnutí). Žalobce netvrdí konkrétní nesprávnosti skutkového stavu či jeho nesoulad se spisovým materiálem. Soud také nemůže přisvědčit tvrzení žalobce, že správní orgány nepřihlédly k dosavadní bezúhonnosti žalobce (srov. str. 10 prvostupňového rozhodnutí a text „*s ohledem ke skutečnosti, že správnímu orgánu není známo předchozí porušení právních předpisů cizincem na území*“) a jeho spolupráci v řízení (srov. str. 11 prvostupňového rozhodnutí a text „*přihlédl i ke skutečnosti, že účastník se správním orgánem spolupracoval*“). Ačkoliv správní orgány výslovně nehodnotily za polehčující okolnost „doznání“ žalobce (jakkoliv k tomu ostatně ani nebyly povinny, neboť doznáním žalobce argumentoval až

v řízení před soudem), má soud za to, že jej správní orgány zohlednily v rámci zmínky o „spolupráci“ žalobce. Vzhledem k tomu, že v podstatě jediný aktivní úkon žalobce ve správním řízení spočíval v tom, že řádně odpovídal na otázky mu kladené u výslechu, při kterém se rovněž fakticky doznal k protiprávnímu jednání, je zjevné, že správní orgány vzaly tento celkový postoj žalobce v úvahu a podřadily jej pod zmíněnou spolupráci.

22. Je sice pravdou, že správní orgány nepřisvědčily argumentaci žalobce, která omlouvala porušování předpisů žalobcovou nepříznivou ekonomickou situací, vysvětlily však srozumitelně důvody takového postupu (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí). Jelikož žalobce v tomto směru v žalobě pouze zopakoval svou odvolací námitku, aniž by reagoval na to, jak ji žalovaná vypořádala, značně tím snížil své naděje na úspěch před správním soudem. Soud v obecnosti nemá výhrady k postoji žalované, podle které špatnou ekonomickou situací, která navíc dopadá shodně na všechny občany státu původu žalobce, nelze omlouvat porušování zákonných pravidel pobytu a výkonu práce na území ČR, přičemž žalobce měl možnost a povinnost požádat si o příslušná povolení (tamtéž). Soud k tomu toliko dodává, že nutnost uživit své zahraniční rodiny je častou motivací cizinců k pobytu (a především výkonu výdělečné činnosti) na území ČR a žalobce nelze zvýhodňovat na úkor těch cizinců, kteří za tímto (jakkoliv pochopitelným a legitimním) cílem jdou legální cestou a příslušná povolení si opatří. Jednak by tím byla založena nedůvodná nerovnost a především by tím bylo popřeno právo státu regulovat podmínky pobytu cizích státních příslušníků na svém území.
23. Správní vyhoštění je totiž realizací cizinecké politiky státu, nikoliv sankcí. Nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, a ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56). Pobyt na území ČR ostatně není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017 - 57). S ohledem na tato východiska nepovažuje soud délku stanoveného zákazu vstupu na území EU v dolní polovině stanoveného rozmezí, navíc odpovídající v podstatě polovině zjištěné doby nepovoleného pobytu na území ČR, za nijak excesivní.
24. Za těchto okolností nevidí k zásahu do výsledku správního uvážení důvod a uzavírá, že žaloba není důvodná.
25. Nad rámec odůvodnění soud poukazuje na zákonné možnosti k odstranění tvrdosti rozhodnutí (srov. zejm. § 122 odst. 5 a 6 zákona o pobytu cizinců).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Vzhledem k tomu, že žaloba není důvodná a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. července 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce